

■ Şəfa Vəli

Təzə evlilər son iki ayda üçüncü dəfəydi ki, köçürdülər. Onlar kirayə mənzillərin heç birini bəyənlə bilmirdilər. Birində su çəni çirkiydi, başqa birində təzə gəlin ruhların evdə dolaşdığını demişdi. Bir həftədən çox davam edən axtarışlar da nəticəsiz qalmışdı. Hansısa məhəllədə şəhərdə hamının tanıdığı Filankəs xanım, başqa yaşayış massivində Qumarbaz Monqol ləqəbli kişi, poliklinikanın yaxınlığındakı qəsəbədə isə həyətdə xoruz bəsləyən cavan oğlan yaşayırdı. Təbii ki, bütün bunlar kişinin eyninə gəlməyə də, təzə gəlin üçün pis əlamətlər idi. Nəhayət, təzə gəlin dodaqlarını narazı-narazı bir-birinə sıxıb şəhər kənarındakı bir kiçik qəsəbədə yaşamağa razılıq vermişdi. İndi onlar öz köçlərini - iki yol çantasını və ərzaq yığılmış kiçik karton qutunu qoltuqlarına vurub beşmərtəbəli binanın üçüncü mərtəbəsinə qalxırdılar. Burada onları lazımı ev əşyaları ilə dolu, tərtemiz su çəni və böyük televizoru olan ikiotaqlı mənzil gözləyirdi.

İlk günlər təzə gəlin evdə narahatlıqlar axtarmağa çalışsa da, tezliklə bütün bunları unudu. Onu unutan

Təklük

hekayə

edən isə kişinin məhz onun üçün kitabxanadan seçib gətirdiyi kitablar idi. Beləcə, onlar artıq üç ay idi ki, burda yaşayırdılar. Ev sahibəsinin qapısını bağlayıb açarını özüylə götürdüyü iki-qapılı şkafdan başqa bütünlükdə ev və əşyalar onların ixtiyarındaydı. Təzə gəlin özünü əsl ev xanımı kimi hiss etməkdə haqlıydı. Lakin, onu haqsız çıxaran hadisə çox gecikmədi.

Bir axşam kişi şəhərin onlara əks istiqamətində yerləşən qəsəbədəki uzaq qohumları ilə yas mərasimə getdi. Axşam olunca avtobusa çata bilmədiyindən orda gecələməyə məcbur olmuşdu. Təzə gəlin şam yeməyini əlində Cek Londonun hekayələr kitabı olaraq təklükde yeyirdi. Mətbəxlə yataq otağının qapısı üz-üzə idi. Hər iki qapının açıq olması səbəbiylə başını kitabdan qaldırınca yaşıl mələfə sərilmiş yatağı görə bilirdi. Növbəti dəfə başını yuxarı qaldıranda sanki yaşıl mələfəyə kölgə düşdüyünü gördü. Kitab əlindəcə yataq otağına yüyürdü. Otaqda kimsə yox idi. Nəfəsini dərib gülməyərək mətbəxə qayıtdı.

Bir səhər də əlində süpürgə və xə-kəndaz hamamdan çıxıb qonaq otağına keçərkən ona elə gəldi ki, şkaf tərəfdən açar şaqqlıtısına bənzər səs eşitdi. Əlindəkiləri yerə qoyub iki

şkafın qapısını dartdı. Qapılar möhkəmcə bağlı idi.

Həmin gün bunları ərinə danışan təzə gəlin öz fərziyyəsini irəli sürməyə də tələsdı:

- Əzizim, bəlkə, ev sahibəsinə də evin açarı var? Gizlincə evə gəlib-gedir?

- Əgər şübhən varsa, bundan sonra açarı içəri tərəfdən qapıya taxılı vəziyyətdə saxla - deyən kişinin məsələyə etinasız yanaşdığı səsindən hiss olunurdu.

Qadın ürəyində ərinin bu laqeydlüyündən incidiyindən özlüyündə bir daha bu söhbətə qayıtmamağa qərar verdi. Növbəti günlər şkaf çevrilən kitab vərəqləri arxasında qaldı. Lakin, bu, elə də uzun müddət davam etmədi.

Hava yenice qaranıqlaşdı, elə bil axşam gəlmək istəmirdi. Mətbəxin pəncərəsindən görünən məktəb binasının damı hələ də şüşə parçası kimi rəngdən-rəngə düşərək parıldayırdı. Təzə gəlin bu parıltıya heyran-heyran baxır, düşüncə: "Görəsən, hansısa rəssam bu parıltını rənglərlə ifadə edə bilərmi?" Elə bu zaman qonaq otağından ehməllı addım səsləri gəlməyə başladı. Qadın bütün diqqətini topla-yıb səsə qulaq kəsildi. Sanki, kimsə yavaş-yavaş hamamın qapısına ya-

xınlashırdı. Qadın gözlərini bərk-bərk yumub özünü sakitləşdirməyə çalışdı. Fikrində bu cümləni təkrarladı:

- Mən evdə təkəm! Mən evdə təkəm!

Hamamdan gələn zəif su şırıltısı onu bu cümləni bir dəfə də ucadan deməyə məcbur etdi. Sanki qışqırırdı:

- Mən evdə təkəm!

Lakin, su səsi davamlı olaraq gəlirdi. Qadın qorxudan başını geri çevirib hamamın qapısına baxmağa belə ürək eləmədi. Stolun üstündə gözüne satılan mobil telefonunu götürüb ərinə zəng vurdu. Ona həyəcanla yalnız bunu deyə bildi:

- Evdə kimsə var!

Həmin günün səhəri təzə evlilər bu evlə də sağollaşmalı oldular. Qadın yolboyu başını taksinin pəncərəsinə söykəyib lal-dinməz, gözləri bərelmiş halda şkafı düşünürdü.

Düənən axşam ev sahibəsi gəlib şkafı açmışdı, orda iki qadın kürkü və bir dəst bahalı kişi kostyumundan başqa bir şey yox idi. Üstəlik ev sahibəsi açarı olmadığından yarım saatadək qapıda qalmışdı. Bayaq onlar taksiyə yüklərini yığarkən dördüncü mərtəbədəki qonşuya usta gəlmişdi. Sən demə, dünən günortadan qonşunun su kranı bağlanmırmış, ahəstəcə su axıdımış. Və qadın yalnız indi-indi qorxularını anlamağa başlayırdı. O, çoxuşaqlı ailənin darısqal mənzilində dünyaya gəlmiş, evlənənə qədər də orda yaşamışdı. Əri işdən gələndəkdə evdəki sükutu dinləmək ona ağır gəlirdi. Beynində qurduğu "filan evdə ruh var", "evdə kimsə gəzir", "pəncərədən kimsə keçdi" kimi kiçicik və anlaşılmaz görüntülərin bir adı var idi: Təklük!